

nende Røiligheder, hvorefter det ikke gaaer an at nære den particularistiske Anskuelse, at de Gøder, der forstafes enkelte Dele af Landet for Statskassens Regning, skulde opveies ved tilsvarende Bidrag netop af de Egne, som saadanne Gøder kom til Nytte — at disse Betænklichkeiten vistnok ogsaa maae blive gjorte gjældende her. Naar vi nu nærmere undersøge, hvad denne saakaldte Forskrivning, som her gjøres gjældende, indeholder, da lyder den jo paa, at det er „de Egne, der nærmest komme til at drage Nytte af Banerne“, som skulde betale dette Bidrag; og hvad er da Meningen med denne Bestemmelse? Ganske vist først og fremmest, at den skulde tjene som en Advarsel til Eierne af Grunde, der skulde exproprieres, og navnlig til dem, som skulde bestemme Værdien af disse Grunde, om ikke at strue Forbringerne for høit op, og dernæst troer jeg, at denne Bestemmelse egentlig staaer der med en vis Forventning om, at den forøvrigt ikke skulde komme til Anvendelse, naar Landet saae sig istand til at anlægge Jernbaner i større Udstrækning, saaledes at samtlige Skatteydere kunde betragtes som dem, der nærmest drog Nytte af Banerne, og det ikke var en enkelt Egn alene, men det hele Land, der modtog dette Gode, i hvilket Fald der altsaa af sig selv vilde finde en Compensation Sted. Jeg tør sige, at jeg har Grund til at troe, at der hos den, som har conciperet Loven, og ligeledes ved Lovens Vedtagelse her i Rigsdagen, egentlig ikke var nogen Tanke om, at denne Bestemmelse skulde komme til Udførelse. Man meente, at der vilde komme en Tid, hvor man vilde erkjende, at Alle vare lige godt hjulne, og at der altsaa ikke var Anledning til at lade en enkelt Egn betale; men det staaer ganske vist ikke i Loven, og dette skal jeg imidlertid ganske lade ligge. Men der staaer i Loven, at det kun er de Banerne „nærmest liggende Egne“, der skulde svare dette Bidrag, og naar man derfor henvender sig til hele Jylland og hele Jyen om Betalingen af denne Forbring, saa substituere man en anden Debitor for den rette, saa henvender man sig til en Anden, hvilket Forskrivningen ikke hjemler, og saa er det ikke en Forbring, man incassere, men saa er det et Skattebidrag, man opkræver. Jeg bemær-

ker, at efter hele den Stilling, som den høitæredede Indenrigsminister og Regjeringen har indtaget til denne Sag, er det gjort stærkt gjældende, at det, der fordrødes her, ikke var Andet, end hvad Jylland og Jyen vare forpligtede til at betale, og at det vilde være uret, om Noget vægrede sig derved; men jeg siger, at det staaer der Intetsomhelst om i Loven af 1861, at Jylland og Jyen skulde betale denne Million. Det skal være de vedkommende Egne, som nærmest have Nyttten deraf; ja, hvis der ikke stod Ordet: „nærmest“, saa kunde vi jo ganske vist medtage ikke alene Jylland og Jyen men ogsaa Sjælland, Volland og Falster, kort sagt, alle Landets Egne, Egne, som vistnok alle paa en Maade kunne siges at drage Nytte af Jernbaneanlægene i Jylland og Jyen. Men er det nu et Skattebidrag, der saaledes skal udskrives, saa forekommer det mig at være ubilligt, at det kræves i dette Sted, da vi allerede have en overordentlig Skat, og da vi, naar denne er tilende, vel maastee ville faae en ny. Jeg mener ikke, at det har en saa overordentlig Hast med at indkræve disse Penge; det forekommer mig, at det vilde være ubilligt, om man i en saa kort Kærrelse vilde opkræve dette Beløb. Vi have jo et lignende Forhold som dette med Hensyn til Betænkning og Gødelæg, og her har det været lovhemlet, at de vedkommende Eiere, for hvem Statskassen stod i Forskud med Udredelsen af Brokægnings- og Veiomkostninger, kunde faae Hensind med Tilbagebetalingen i 20 Aar, i hvilken Tid Forskudet henstod rentefrit; noget lignende, forekommer det mig, kunde man gjerne gjøre her, og jeg synes i alt Fald, at der er Grund til at henstille til den høie Regjering, om den ikke kunde lade sig nøie med et noget mindre aarligt Bidrag, saaledes at Betalingstiden blev noget længere. Jeg veed nok, at dette Bidrag i det andet Thing af flere æredede Talere har været omtalt som en saadan Bagatel, baade paa Hartkornet og for Indvaanerne i Kjøbstadcommunerne, at det ikke var Noget at gjøre Ophævelse om; men jeg vil dog tillade mig at sige, at det, idetmindste hvad Kjøbstæderne angaaer, ikke er nogen aldeles ubetydelig Forøgelse af disse Communes Budget at faae disse 16 p. Indvaaner aarligen derpaa, samtids med,